

gødningsbekendtgørelsen og harmonikravet, ligger i Miljøministeriet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 21:

Forespørgsel til videnskabsministeren [om den stigende sammenblanding af den offentlige forskning og erhvervsinteresser].

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Anmeldt 25/11 2005).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens økonomi. (Finansiering af nye præstestillinger, forenkling og bedre styring af fællesfonden m.v.).

Af kirkeministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 16/11 2005).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslaget, der fremsættes i dag, drejer sig om folkekirkens økonomi, og det punkt, som interessen samler sig mest om, er vel menighedsrådenes mulighed for selv at finansiere præstestillinger ud over statens forpligtelser. Jeg understreger, at det er en finansieringsordning og ikke en ansættelsesordning. Ansættelse af præster i disse stillinger, som vi her skal tale om, sker som altid ved Kirkeministeriets foranstaltning, og proceduren frem til ansættelse er den samme som hidtil.

Hvorfor nu bryde med det gamle princip om, at det er staten, der finansierer præstestillingerne til dels? Medfører det ikke en skævvridning? Jo, det gør det måske, men der er jo allerede en skævvridning. Det er i dag muligt for menighedsrådene at ansætte f.eks. sognemedhjælperne, der opfylder alle kvalifikationer for at være præst. Ja, der er endog en biskop, der har fundet ud af at dele en præstestilling i fire, og så betaler menighedsrådene tre fjerdedele af den præstestilling, som så bare kaldes sognemedhjælperstillinger.

Det er en fuldt lovlig ordning, og vi synes, det er bedre, at de, der ønsker at være præster, og som menighedsrådene faktisk ønsker som præster, så også kan blive det.

Men jeg skal understrege, at når Venstre overhovedet kan gå med til denne løsning, så er det altså dels i erkendelse af, hvordan det allerede i dag foregår ude i det virkelige liv med fantasifulde sammensætninger af præste- og sognemedhjælperstillinger, dels fordi det er en forudsætning for Venstre, at statens forpligtelse stadig er den samme med hensyn til antallet af delvis statsligt finansierede stillinger, og at biskopperne fortsat har ansvaret for at fordele præstestillingerne mest hensigtsmæssigt.

Det har været en del af diskussionen, om der så kan være menighedsråd, der ikke har råd til at få disse præstestillinger. Jamen meningen er altså ikke, at disse stillinger skal træde i stedet for de delvis statsligt finansierede stillinger.

Der er tale om, at vi ophæver et forbud mod lokal finansiering og giver mulighed for f.eks. samarbejde mellem flere menighedsråd, hvis de oven i de sædvanlige præstestillinger ønsker en præst i en årrække til særlige folkekirkelige opgaver eller et helt liv.

Det tør vi godt overlade til menighedsrådene. Ordningen skal altså ikke bære folkekirkens forkyndelse, men ordningen giver menighedsrådene mulighed for at prioritere anderledes og f.eks. sammen med andre sogne at ansætte en præst i stedet for en sognemedhjælper. Det er fortsat staten, der leverer tilskuddet til langt, langt de fleste præstestillinger.

Men at ophæve forbuddet mod, at menighedsrådene selv oveni kan finansiere præstestillingerne, er jo også et led i den stadige decentralisering af de folkevalgte menighedsråd, som Venstre har været foregangsparti for. Jeg skal dog understrege, at også en decentralisering har sine grænser. Vi stiler ikke mod en kongressionalistisk kirke. Vi er stadig én folkekirke, hvor